

Arrest

nr. 84 242 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die loco advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Igbo afkomst. U werd op 17 september 1972 geboren in Umuele Umuaka en verhuisde op uw 10 jaar naar Lagos waar u steeds bleef wonen. U bent een christen. In 1998 trouwde u met (L.A.E.) (O.V. nr. X – C.G. nr. X). Jullie hebben 4 kinderen: (E.) (°2000), (D.) (°2003), (A.) (°2005) en (F.) (°2007). U verklaarde dat uw man in Lagos problemen had met een groep, omdat hij weigerde deze groep te vervoegen. U stelde Nigeria te hebben verlaten louter omwille van de problemen van uw echtgenoot. Op 9 januari 2012 hebben u, uw man en uw 4 kinderen asiel aangevraagd bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde uw man allerlei documenten neer. U legt ook nog uw rijbewijs neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. **Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, (L.A.E.) (O.V. nr. X - C.G. nr. X) werden uiteengezet (gehoor CGVS, p. 4). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt :**

"Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart dat u in uw land van herkomst vervolging vreest door de cult-groep binnen de National Association of Charcoal Export Nigeria partij. De ernst van deze door u aangehaalde vrees voor vervolging is echter twijfelachtig.

U verklaart dat leden van de cult-groep binnen de partij NACEN in juni 2010 een Belgische klant van u, het bedrijf Science SPRL, onder druk zetten om niets meer van u te kopen. Daardoor bleven 15 containers houtskool gedurende maanden in de haven van Lagos liggen. Toen u gevraagd werd of contact opgenomen mocht worden met het bedrijf Science SPRL om dit verhaal te controleren, stelde u dat u dit niet wilde. U vreesde dat ze alles zouden doorzeggen aan uw vervolgers en dat uw familie in Nigeria zo in gevaar zou komen. U stelde ook dat u zich zou schamen als uw zakenpartner te weten zou komen dat u asiel had aangevraagd. Ook uw advocaat haalde aan dat het contacteren van het bedrijf Science SPRL door het CGVS negatieve gevolgen zou hebben voor de familie en het bedrijf van zijn cliënt (gehoor CGVS, p.8,13,14,16). Deze argumenten overtuigen echter niet. U vraagt de asielinstanties expliciet om een door u aangebracht argument van uw vervolging niet te onderzoeken.

Niet alleen laat u hierdoor niet toe een appreciatie te maken van uw asielaanvraag, uw gebrek aan medewerking, zonder enig te rechtvaardigen motief, ondermijnt de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.

Uit het gehoor van uw vrouw blijkt dat uw familie nooit problemen heeft ondervonden tijdens hun verblijf in Port Harcourt. U kwam hen daar regelmatig opzoeken en bleef dan ongeveer een week. Ook u hebt volgens de verklaringen van uw vrouw nooit problemen ondervonden op de momenten dat u uw familie bezocht in Port Harcourt. Toch besloot u volgens de verklaringen van uw vrouw telkens om terug te keren naar Lagos, waar u naar eigen zeggen wel problemen ondervond. De reden hiervoor was dat uw bedrijf zich in Lagos bevond en u de zaken van uw bedrijf verder wilde blijven opvolgen (gehoor CGVS (L.R.C.), CG nr. X, p.4,5). **Het feit dat u telkens van het veilige Port Harcourt naar het onveilige Lagos terugkeerde enkel en alleen omwille van zakelijke redenen relativeert opnieuw de ernst van de door u aangehaalde vrees voor vervolging in ernstige mate.**

Uw advocaat adviseerde u in oktober 2010 al om het land te verlaten. U verliet het land echter pas op 20 januari 2011. U verklaarde hierover dat u wachtte omdat u enkel een visum voor uw kinderen kon krijgen voor de periode van de kerstvakantie (gehoor CGVS, p.8,9,15). Uw vrouw verklaarde dat de bedreigingen begonnen in juni 2010, maar dat het lang duurde om de visa rond te krijgen omdat jullie wachtten op de kinderen tot het kerstvakantie was en ze van school konden (gehoor CGVS (L.R.C.), CG nr. X, p.4). **Het feit dat u in oktober 2010, of zelfs al eerder, besloot uw land te verlaten wegens uw vrees voor vervolging, maar nog wachtte tot 20 januari 2011, enkel omdat uw kinderen anders geen visum zouden kunnen krijgen, relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.**

U en uw familie kwamen op 21 januari 2011 in België aan. Toch hebt u pas op 9 januari 2012, ofwel bijna een jaar later, asiel aangevraagd bij de Belgische asielinstanties. U verklaart dit door het feit dat u op 29 maart 2011 een aanvraag tot regularisatie deed in toepassing van artikel 9bis bij de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en waarvoor u op 27 december 2011 een onontvankelijkheidsbeslissing ontvangen hebt (gehoor CGVS, p.5,13). Hiermee overtuigt u niet. U verklaart dat u enkel naar België kwam voor uw veiligheid (gehoor CGVS, p.15), wat het des te vreemder maakt waarom u laattijdig asiel hebt aangevraagd. **Het feit dat u pas op 9 januari 2012, ofwel bijna 1 jaar na uw aankomst in België, besloot om asiel aan te vragen noopt ons ertoe ernstige vragen te stellen betreffende uw nood aan bescherming.**

Op 18 april 2011 keerde u vanuit België terug naar Nigeria. U wilde de Nigeriaanse politie om hulp vragen en zien of de situatie er terug veilig was voor u. Toen u merkte dat de politie nog steeds omgekocht waren door de cult-groep, keerde u op 25 april 2011 terug naar België (zie gegevens in uw visumdossier en uw eigen verklaringen bij het CGVS, p.5,13). U verklaarde reeds sinds juni 2010 vervolgd te worden en te weten dat uw vervolgers controle hebben over de politie (gehoor CGVS, p.5,8,9,14,15). Op 17 januari 2012 verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) dat uw vervolgers veel macht hebben in Nigeria en dat zelfs

de politie bij hen is aangesloten (p.3 pt.5). Uw argument dat u in april 2011, 3 maanden na uw vertrek, terugkeerde naar Nigeria om de politie om hulp te vragen en om te zien of de situatie er terug veilig was (gehoor CGVS, p.5), komt in dit opzicht bijzonder merkwaardig over. **Er dient te worden gesteld dat uw terugkeer naar uw land van herkomst de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging en voor het lijden van ernstige schade ernstig aantast.**

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Verder is uw relaas weinig overtuigend betreffende de kennis van de naam van de partij waartoe u behoort en de partij waardoor u volgens uw verklaringen bedreigd wordt. Op de vraag naar de partij waartoe u behoorde antwoordde u eerst Charcoal Association, waarna u de vragenlijst van het CGVS (p.3, pt.3), ingevuld bij de DVZ op 17 januari 2012 inkeek en corrigeerde dat u tot de Nigeria Export Association party behoorde (gehoor CGVS, p.6). Dat u eerst een foute naam opgeeft en pas na het inkijken van de vragenlijst van het CGVS de juiste naam kan geven van de partij die u zelf oprichtte en waarvan u de voorzitter was, zorgt ervoor dat uw lidmaatschap van deze partij weinig overtuigend overkomt.

Op de vraag naar de partij die u wilde inlijven en die u later ook vervolgde antwoordde u na enig nadenken dat dit de Nigeria Association of Charcoal Export Party is. U schreef dit ook op. Daarna werd u door de dossierbehandelaar ter controle gevraagd of deze partij dus Nigeria Association of Charcoal Export Party heet, wat u bevestigde (gehoor CGVS, p.6,7). Later in het gehoor, na de pauze stelde u uw verklaringen echter bij en verklaarde u dat het 'national association' is en niet nigerian association'. U stelde ook de partij NACEN heet en dat dit staat voor National association of charcoal export Nigeria. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u deze partij voor de pauze anders benoemde, verklaarde u dat mensen, net zoals bij de bekende politieke partij PDP, soms niet weten waarvoor de afkorting staat (gehoor CGVS, p.10,11). Hierbij moet opgemerkt worden dat van u wel verwacht zou mogen worden dat u de naam van deze partij kent, aangezien ze net als u actief waren in de exportsector, ze u wilden inlijven en u hun vervolging vreest in Nigeria (gehoor CGVS, p.6,7,8,9). Bovendien verklaarde u in eerste instantie dat de partij 'Nigeria Association of Charcoal Export Party' heette, wat afgekort NACEP zou zijn. Bijgevolg komt uw argument betreffende het niet weten waarvoor de afkorting staat, niet aannemelijk over. Dat u vervolging vreest voor een partij, maar de naam van deze partij eerst fout weergeeft, komt de geloofwaardigheid van uw betoog niet ten goede. Uw kennis van de naam van uw eigen partij en van de naam van de partij wiens vervolging u vreest is beperkt. Dit bevestigt het feit dat uw verklaarde vrees voor vervolging en voor het lijden van ernstige schade niet ernstig is."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: uw rijbewijs geeft informatie over uw identiteit en nationaliteit, wat hier niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster duidt, naast de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aan als tegenpartij: **"De Belgische Staat, meer bepaald de federale regering, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, voor wie optreedt de Minister van Migratie en asiel"**.

2.2. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen van artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De minister van Migratie- en asielbeleid kan

derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekster maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekster bevestigt in het verzoekschrift uitdrukkelijk dat zij haar asielaanvraag volledig baseert op het relaas van haar echtgenoot en verwijst naar de feiten en middelen in het beroepsverzoekschrift dat door haar echtgenoot werd ingediend bij de Raad, gekend onder het rolnummer RvV X.

De Raad oordeelde bij arrest nr. 84 241 van 5 juli 2012 omtrent het voormelde beroep als volgt:

“3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij benadrukt duidelijke, coherente, gedetailleerde en plausibele verklaringen te hebben afgelegd over het onder druk zetten van één van zijn klanten, het bedrijf Science SPRL. Verzoeker bedoelde dat, zo er een andere methode zou bestaan om zijn verklaringen na te gaan, hij de andere methode zou verkiezen en gaf hiervoor ernstige redenen. Hij had niet de intentie om het onderzoek van zijn asielaanvraag te verhinderen. Dat hij de juiste gegevens gaf van dit bedrijf toont dat hij meewerkte. Verzoeker verzocht de commissaris-generaal niet om geen contact op te nemen met voornoemd bedrijf. Slechts wanneer men vroeg of hij wenste dat dit gecontacteerd zou worden, zei hij liever niet. Door deze vraag te stellen wekte de commissaris-generaal de indruk dat er een alternatief was om de informatie te controleren.

Over zijn terugkeer naar Lagos merkt verzoeker op te hebben gesteld dat zijn problemen progressief evolueerden. Dat hij en zijn familie verhuisden naar Port Harcourt toont dat hij maatregelen nam om zichzelf te beschermen. Af en toe keerde hij terug naar Lagos omdat hij hoopte dat het probleem nog kon worden opgelost, een oplossing zocht en de vlucht van zijn gezin moest organiseren.

Waar hem wordt verweten dat hij het land niet onmiddellijk verliet stelt verzoeker dat het feit dat het organiseren van zijn reis drie maanden in beslag nam niet als tegenindicatie voor zijn geloofwaardigheid kan worden beschouwd. Gezien zijn kinderen schoolgaand waren en het doel van de reis belangrijk is bij de beoordeling van een visumdossier diende hij te wachten tot de kinderen vakantie hadden.

Dat hij niet onmiddellijk asiel aanvroeg bij aankomst in België, verklaart verzoeker doordat hij zich hier onmiddellijk beschermd voelde. Men adviseerde hem om een regularisatieaanvraag in te dienen, hetgeen hij ook deed. Hij wist niet dat een asielaanvraag de gepaste procedure was en wist niet wat een asielprocedure was. Pas wanneer hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten informeerde men hem over de mogelijkheid om asiel aan te vragen.

Aangaande zijn terugkeer naar Nigeria wijst verzoeker erop dat hij tijdens het gehoor aangaf te hebben vernomen dat er een nieuwe politiecommissaris was. Hij dacht dat deze meer begrip zou tonen. Hij ondernam deze poging omdat hij liever als zakenman in een veilig Nigeria wil leven. Zijn terugkeer toont dat hij zijn situatie volgt en naar oplossingen zoekt.

Volgens verzoeker dient men vast te stellen dat hij de correcte naam gaf van zijn partij en de partij die hem vervolgde. Dat hij heeft gearzeld wijt hij aan “de selectieve werking van het geheugen. De toestand van stress en het gebrek aan concentratie kunnen de oorzaak daarvan zijn”.

3.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.3. Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt wel degelijk dat hij, wanneer werd gevraagd of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) contact mocht opnemen met het Belgische bedrijf dat klant was bij verzoeker om zijn verhaal te controleren, aangaf dat hij liever niet had dat dit bedrijf zou worden gecontacteerd. Verzoeker en zijn advocaat schreven dit toe aan het feit dat dit bedrijf mogelijks alles zou doorzeggen aan zijn vervolgers, hetgeen negatieve gevolgen zou kunnen hebben voor zijn familie en zijn bedrijf, alsmede aan het gegeven dat verzoeker zich zou schamen indien zijn zakenpartner te weten zou komen dat hij asiel aanvraag. Deze verklaringen overtuigen echter niet. Indien het door hem aangevoerde relaas had plaatsgevonden, zou het Belgische bedrijf dit immers op eenvoudige wijze kunnen bevestigen, hetgeen de beoordeling van verzoekers asielaanvraag alleen maar ten goede zou komen. Dat hij desalniettemin aangaf te verkiezen dat dit element van zijn vervolging niet zou worden onderzocht, ondergraaft dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van zijn aangevoerde vrees.

Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekers echtgenote, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat zij en haar familie in Port Harcourt verbleven, dat zij daar nooit problemen kenden en dat ook verzoeker, die hen regelmatig kwam opzoeken, er nooit problemen kende. Desalniettemin besloot verzoeker toch om telkens terug te keren naar Lagos, nochtans de regio waar hij wel problemen stelde te ondervinden. Waar verzoeker laat uitschijnen dat hij samen met zijn familie zou zijn verhuisd naar Port Harcourt en slechts af en toe naar Lagos ging om een oplossing te zoeken en zijn vlucht en deze van zijn gezin te organiseren, dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van zijn echtgenote duidelijk blijkt dat verzoeker in Lagos bleef, dat hij zijn echtgenote en familie weliswaar kwam bezoeken in Port Harcourt doch dat hij steeds naar Lagos terugkeerde omwille van zakelijke en pecuniaire redenen, met name "omdat daar de plaats was waar hij zaken deed (...). Vanwege zijn zaken, daarmee verdienen we geld" (administratief dossier, stuk 3a, p.4-5). Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat het, of verzoeker nu terugkeerde uit zakelijke en pecuniaire overwegingen dan wel om een oplossing te zoeken en hun vlucht te regelen, niet plausibel is dat hij, hoewel zijn problemen wel ernstig genoeg zouden zijn geweest om zijn familie te verhuizen, herhaaldelijk het veilige Port Harcourt verliet en terugkeerde naar het onveilige Lagos, waar zijn problemen zich zouden hebben voorgedaan.

Bovendien blijkt dat verzoeker en zijn familie, ondanks dat zij reeds in oktober 2010 besloten het land te verlaten, hun land van herkomst slechts verlieten op 20 januari 2011. Verzoeker en zijn echtgenote verklaarden dit, zo blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, doordat zij voor hun kinderen slechts visa konden krijgen voor de periode van de kerstvakantie. Verzoeker herhaalt deze verklaring in het verzoekschrift en stelt dat hem niet kan worden verweten dat het organiseren van zijn reis drie maanden duurde. Dient echter te worden vastgesteld dat uit het niet-betwiste feitenrelaas en uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij de visa voor zijn kinderen reeds in december 2010 verkreeg (administratief dossier, stuk 3b, p.15). Nog daargelaten of zij deze visa al dan niet eerder konden bekomen, wachtten zij nadien andermaal verscheidene weken alvorens het land te verlaten. Dat zij dermate weinig haast kenden om het land te verlaten getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker en doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees.

Daarenboven kwamen verzoeker en zijn familie reeds op 21 januari 2011 in België aan doch hebben zij, ondanks dat verzoeker beweerde hier enkel te zijn voor zijn veiligheid, slechts bijna een jaar later, in januari 2012, asiel aangevraagd bij de Belgische asielinstanties, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees volledig op de helling plaatst. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat iemand die beweert in zijn land van herkomst te worden bedreigd en vervolgd en ingevolge hiervan nood te hebben aan internationale bescherming onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna asiel zou aanvragen. Verzoeker tracht in dit kader ten onrechte te laten uitschijnen dat hij niet zou hebben geweten wat een asielprocedure was en dat dit de gepaste procedure was, alsmede dat hij hierover slechts zou zijn geïnformeerd wanneer hij (in december 2011) een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Niet enkel gaf hij deze verklaring nergens wanneer hem tijdens het gehoor bij het CGVS werd gevraagd naar een uitleg waarom hij niet eerder asiel aanvraag, doch tevens blijkt uit zijn verklaringen bij het CGVS duidelijk dat hij wel degelijk reeds eerder op de hoogte was van het bestaan en de mogelijkheid van een asielprocedure, doch dat hij er bewust voor opteerde

niet eerder asiel aan te vragen. Verzoeker gaf aanvankelijk aan zich over asiel en regularisatie te hebben geïnformeerd toen hij aankwam en stelde dat men hem aanraadde regularisatie aan te vragen. Gevraagd waarom hij in januari 2011 geen asiel aanvraag, verklaarde hij dat hij regularisatie aanvraag omdat hij ervan overtuigd was dat zijn probleem op korte termijn over zou zijn en erover dacht naar Nigeria terug te keren. Wanneer hem even verder nogmaals werd gevraagd waarom hij in januari 2011 aanvankelijk geen asiel vroeg, indien hij bescherming zocht, stelde hij dat hij niet lang zou blijven indien zijn probleem niet lang zou duren en dat hij er niet over nadacht. Voorts preciseerde hij: "Later kwam ik te weten over asiel maar vroeg het niet omdat ik al regularisatie vroeg en omdat ik van mijn land en mijn bedrijf hou, in april teruggegaan". Wanneer werd gevraagd waarom hij na te zijn teruggekeerd naar Nigeria, bij aankomst in België in april 2011 opnieuw geen asiel aanvraag, verklaarde hij dat hij dit niet deed omdat hij nog een procedure lopende had. Nadat deze procedure werd afgewezen eind december 2011, wachtte hij bovendien andermaal tot 9 januari 2012 om asiel aan te vragen. Hij verklaarde dit door te stellen: "Er waren veel feestdagen en die afwijzing was er pas eind december", hetgeen bezwaarlijk ernstig kan worden genomen indien hij een gegronde vrees voor vervolging zou hebben (administratief dossier, stuk 3b, p.5-6, 13).

Dat verzoeker niet enkel gedurende bijna een jaar naliet en talmde om een asielaanvraag in te dienen in België, doch tevens in de loop van dit jaar, meer bepaald in april 2011 en amper drie maanden nadat hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten uit hoofde van een vrees voor vervolging, terugkeerde naar Nigeria, ondergraaft op fundamentele wijze verder de ernst en de geloofwaardigheid van deze beweerde vrees. Dat hij zou hebben vernomen dat er een nieuwe politiecommissaris was doet aan deze vaststelling geenszins afbreuk, en dit gelet op de machtspositie die hij, zo blijkt uit zijn verklaringen in de bestreden beslissing, toeschreef aan zijn vervolgers en die zelfs van die aard was dat de politie bij hen was aangesloten.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers handelwijze en houding manifest onverenigbaar zijn met het bestaan van een ernstige en geloofwaardige vrees voor vervolging in zijn hoofde.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt bovendien op fundamentele wijze ondermijnd doordat hij geenszins overtuigende verklaringen wist af te leggen omtrent de partij waartoe hij behoorde, noch inzake de partij die hem zou hebben vervolgd.

Omtrent zijn eigen partij stelde hij in de vragenlijst dat deze de 'Nigeria Export Association Party' heette (administratief dossier, stuk 10a, p.3). Bij het CGVS bleek hij echter niet in staat de naam van deze partij spontaan te geven. Wanneer hiernaar werd gevraagd, stelde hij immers dat deze 'Charcoal Association' heette, waarna hij de vragenlijst van het CGVS inkeek en corrigeerde dat hij behoorde tot de 'Nigeria Export Association Parthy' (administratief dossier, stuk 3b, p.6). Dit klemde des te meer daar verzoeker in de vragenlijst omtrent zijn partij aangaf: "gestart als een groepering van zakenmensen, niet met politieke problemen. Later wanneer een andere partij hun wetten wou opleggen is het omgeschakeld naar een politieke partij" (administratief dossier, stuk 10a, p.3), terwijl hij bij het CGVS deze verklaringen ontkende, uitdrukkelijk ontkende dat de partij zou zijn omgeschakeld van gewone partij naar politieke partij en beweerde dat in de vragenlijst de details misschien niet werden begrepen (administratief dossier, stuk 3b, p.9-10).

Omtrent de partij die hem zou hebben vervolgd legde verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde hij aanvankelijk dat de groepering waarmee hij problemen kende 'Nigeria Association of Charcoal Export Party' heette. Tevens schreef hij deze naam neer. Vervolgens bevestigde hij nogmaals uitdrukkelijk dat het de 'Nigeria Association of Charcoal Export Party' betrof, hetgeen afgekort 'NACEP' zou zijn. Voorts stelde hij in dit kader spontaan: "Ja, is geen nationale partij (...)". Later tijdens het gehoor beweerde verzoeker echter dat de partij de 'National Association' was en niet de 'Nigerian Association'. Tevens stelde hij nu dat de naam werd afgekort als 'NACEN' en gaf hij aan dat dit stond voor 'National Association of Charcoal Export Nigeria'. Ter vergoelijking haalde hij aan dat mensen het vaak door elkaar gebruiken, zoals PDP en dat mensen niet weten waarvoor het staat (ibid., p.10-11). Deze verklaring kan de voormelde vaststellingen echter niet verklaren. Van verzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij coherente verklaringen zou afleggen inzake deze organisatie, die net als hem actief was in de exportsector, hem herhaaldelijk en langdurig zou hebben getracht in te lijven en hem ingevolge zijn weigering toe te treden zou vervolgen. Waar verzoeker de voormelde vaststellingen in onderhavig verzoekschrift post factum nog tracht toe te schrijven aan een selectieve werking van het geheugen, mogelijks veroorzaakt door stress of een gebrek aan concentratie, dient te worden opgemerkt dat, nog daargelaten dat hij deze verklaring niet gaf wanneer hij bij het CGVS met deze vaststellingen werd geconfronteerd, dit geen afdoende verklaring kan bieden voor het voorgaande. Verzoeker toont met deze algemene en louter hypothetische bewering geenszins aan dat hij ten tijde van het gehoor zou hebben geleden aan geheugenproblemen of niet bij

machte was volwaardige verklaringen af te leggen. Daar waar aangenomen kan worden dat een interview bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, doet dit bovendien geen afbreuk aan het feit dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze de elementen en gebeurtenissen aan de basis van zijn vertrek, zeker deze die de kern uitmaken van zijn relaas, op coherente, duidelijke en precieze wijze kan uiteenzetten. In casu moet aangenomen worden dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk slachtoffer zou zijn geworden van de aangehaalde ingrijpende gebeurtenissen en hierdoor zijn land zou hebben moeten ontvluchten, bij machte zou zijn coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent het voormelde.

De door verzoeker in de loop van zijn asielprocedure voorgelegde en neergelegde documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, dewelke door hem niet worden weerlegd, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.4. Gelet op het vastgestelde sub 3.2.3. inzake de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, toont verzoeker, de overig elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.”

Derhalve dient aan verzoekster ook de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd. De door verzoekster bijgebrachte documenten kunnen omwille van het gestelde in de bestreden beslissing niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS